

Het afgelopen jaar heb ik een opleiding gevolgd aan de Kyambogo University om mijn onderwijsbevoegdheid in het speciaal onderwijs te behalen. Na een half jaar meer theoretische lessen, sloten we de opleiding af met een maand stage op een school naar keuze. De school waar ik de afgelopen jaren heb gewerkt, is een dovenschool, met alleen dove kinderen.

Deze school is verder weg van mijn woonplek. Inmiddels is er ook een kleinere school, op zo'n twintig minuten lopen van mijn huis, waar ongeveer dertig dove kinderen les krijgen met nog zo'n dertig andere kinderen. Veel van hen hebben ook speciale aandacht nodig, bijvoorbeeld vanwege autisme, een motorische beperking of een taalontwikkelingsstoornis. Maar er zijn ook leerlingen zonder 'special need' op deze school.

Ik heb de afgelopen maand lesgegeven in Primary 3 (vergelijkbaar met groep vier/vijf). Deze klas bestaat uit zeven leerlingen, waarvan er vijf doof zijn, één slechthorend is en één horend. Door mijn ervaring in het lesgeven de afgelopen jaren, kreeg ik meteen veel gelegenheid om zelfstandig les te geven. Dat was een leuke en leerzame ervaring. Door de kinderen werd ik al snel geaccepteerd. Dat kwam ook omdat ik de gebarentaal goed beheers. Hierdoor verliep het contact met de kinderen meteen heel soepel. Voor mij was het best schakelen om steeds zowel de dove kinderen als ook het horende meisje erbij te betrekken. Het betekent dat ik gebaar en tegelijkertijd mijn stem gebruik. Soms hoor ik mezelf kromme zinnen maken, omdat ik dan meer de structuur van gebarentaal gebruik. Andere keren ligt de nadruk wat meer op het Engels.

Het is wel mooi om te zien hoe de horende kinderen gebarentaal ook moeiteloos oppikken, en hoe alle kinderen op de school met elkaar kunnen communiceren. Of een ander kind doof of horend is, maakt voor de kinderen onderling eigenlijk niet echt uit. Al met al heb ik een hele mooie stageperiode gehad op deze school. En ik heb het mogen afsluiten met een goed resultaat. Ik ben daar natuurlijk ook erg blij mee. De opleiding heb ik nu helemaal afgerond. Weer een stap verder op weg, onderweg naar een toekomst waarbij we voor nog meer dove kinderen in Uganda een verschil mogen maken!

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 42 jaar. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl